

BIULETYN KOWIENSKI

WILBI

WILEŃSKIE BIURO INFORMACYJNE (WILBI) ZAMKOWA 3-3

Nr.

Wilno, dnia 3 października 1930 roku.

328.

Treść numeru:

I. ZAGADNIENIA POLITYKI ZAGRANICZNEJ:

Dział.Str.

1. "Lietuvos Žinios" o konieczności rewizji polityki wilewskiej względem Wilna.- I. 1.
2. "Lietuvos Aidas" o polityce niemieckiej w sprawach kłajpedzkich.- " 3.

-----ooOoo-----

I. ZAGADNIENIA POLITYKI ZAGRANICZNEJ.

"Lietuvos Žinios" o konieczności rewizji polityki litewskiej względem Wilna.

"Lietuvos Žinios" w N-rze 221 i 222 z 30.IX i 1.X. r.b., zastrzegając własną bezstronność, zamieszcza poniższy artykuł, jako artykuł dyskusyjny;

Upłynęło niepostrzeżenie dziesięć lat od chwili, gdy Polacy złamali traktat suwalski i zajęli Wilno. W ciągu dziesięciu lat nie tylko nie poczyniliśmy żadnych konkretnych kroków w sprawie wyzwolenia Wilna, lecz nawet nadal prowadziliśmy pod tym względem fałszywą politykę. Dziesięciolecie niewiele nauczyło naszych dyplomatów, którzy obmyślili fałszywą taktykę wyzwolenia Wilna. Taktyka ich była oparta na ufności w siłę i moc "chińskiego muru". Sądzono, że gdy Litwa odgraniczy się od Polski "curem chińskim", Polacy gospodarczo uduszą się w Wilnie. Jednak to się nie zdarzyło. W ciągu tych dziesięciu lat Polacy w Wilnie energicznie działali. Przystąpili oni do polonizowania wileńszczyzny.

Czekaliśmy jakichś komplikacji na Wschodzie, aby siłą można było zająć Wilno, jak to miało miejsce w 1920 r. Oczekiwane to zawiodło i narazie zostaliśmy tylko z okrzykiem: "My bez Wilna nie uspokoimy się".

A Polacy prowadzą, dzięki wynaradawianiu Litwinów.

Próbowali pogodzić nas z Polakami różni pośrednicy, szczególnie Liga Narodów. Wysiłki te spełzły na niczem.

Kokietowanie bolszewików nie ułatwia wyzwolenia Wilna. Oprócz tego, bolszewicy chcą zostawić Wilno dla Białorusi sowieckiej, my zaś jedynie zasłużyliśmy na nazwę sympatyków bolszewickich, szumnie spotykając w Kłajpedzie "czerwoną" flotę, pozwalając na kolportaż pism komunistycznych, stosując jednocześnie drakońskie kary w stosunku do swoich pism za rozszerzanie takich samych idei. Na posiedzeniu Ligi Narodów, Voldemaras zaczął nawet chwalić ustrój Sowieców, jakgdyby chcąc przekonać Europę, że my rzeczywiście jesteśmy wariaci nazwy "bolszewizanów". Czem można wytłumaczyć podobne nazwy "zakochanie się" w czerwonej Rosji? Być może tem, że będąc długi czas w niewoli carskiej, nie możemy i teraz nie bić czołem przed "czerwonym" carem.

Powinniśmy byli zrozumieć, że "czerwoni" carowie nie są trwalsi od byłego "białego cara". Dyktatura partji komunistycznej skazana jest na zagładę tak samo, jak zginął poprzedzający ją carat.

Jeżeli na miejscu bolszewików znajdują się inni, żywiocy krańcowo nacjonalistyczne, przedewszystkiem podniosą one hasło: "jedyna i niepodzielna." Taka Rosja stanie się prawdziwym wrogiem nowych państw, gdyż zechce zwrócić Rosji Estonję, Lotwę, Litwę, a może nawet i Polskę. Wówczas zapóźno będzie już mówić o wspólnej obronie przeciw wspólnemu wrogowi. Ten wróg będzie o wiele straszniejszy od rzekomego "Polaka".

Niewiele dądo nam i kokietowanie Niemiec. Dotychczas Niemcy byli spokojni, gdyż są jeszcze za słabi. Wszelako nacjonałiści niemieccy i dzisiaj już pokazują swoje rogi. Już żądają rewizji traktatu wersalskiego, a rewizja ta dotknie nietylko korytarz polski, lecz i kraj Kłajpedzki.

W jakim też ostatecznie położeniu znajdziemy się? Należałoby więc być może póddać rewizji taktykę wyzwolenia Wilna, która dzisiaj nic dobrego nam nie daje. Taktyka ta jest do niczego. Po podpisaniu przez nas paktu Kelloga, brzęczenie orężem jest rzeczą niedopuszczalną.

Realną próbą rozstrzygnięcia kwestji wileńskiej w ciągu tego dziesięciolecia był jedynie projekt Hymansa, którego stronni-kiem był ówczesny minister spraw zagranicznych Galwanaukas. Wszelako zamiast rozważnej i obiektywnej propozycji rozważenia tego projektu, p.Galwanowskiemu podłożono bombę. Projekt Hymansa został odrzucony.

Dzisiaj projekt Hymansa przedstawia się już w innym świetle. Nawet jeden z leaderów chrześcijańskiej demokracji, prof.Faksztas, próbuje wznowić go teoretycznie.

Projekt ten był nie do przyjęcia w takiej postaci, w jakiej został przedłożony. Wszelako można było go poprawić. Coprawda, po przyjęciu go nie mielibyśmy Wilna bez zastrzeżeń. Dobrą jednak jego stroną było to, że w kantonie wileńskim otrzymalibyśmy równe prawa i moglibyśmy poprzeć żywioł litewski i sprzyjających nam cudzoziemców. Dziś upłynęło już dziesięć lat od tego czasu, jak zupełnie nie mamy Wilna i nie widzimy Litwinów z tego kraju.

Była się bardzo ci, którzy sądzą, że wyzwolą Wilno bez żadnych zastrzeżeń, że nie trzeba będzie dać temu krajowi autonomji. Mieszkańców, mówiących po polsku i białorusku, jest w Wileńszczyźnie bardzo dużo..

Niezawsze jest źle mieć państwo w państwie. Dowodzi tego potężna federacja Stanów Zjednoczonych. Autonomja kraju Kłajpedzkiego początkowo nas przerażała. Obecnie przyzwyczailiśmy się i do autonomji Wileńszczyzny. Po podziale Litwy, Rosjanie w swej dzielnicy rusyfikowali nas przy pomocy nahajki kozackiej. I co się stało? Litewskość jednak się utrzymała. Niemcy są przebieglejsi. Działali oni bez nahajki, w sposób kulturalny. Klutki są bardzo wraźne. W kraju Twłżwickim, Kłajpedzkim, Królewieckim, Litwini tak są zniemczeni, że dzisiaj większość uważa siebie za Niemców.

Należałoby odważnie propagować autonomję Wileńszczyzny i podział majątków. Obywatel Wileńszczyzny, mówiący po polsku, mając tę gwarancję i nadzieję otrzymania ziemi, śmiało zacząłby wyrażać swe przekonanie o przwyszach z Galicji i Śląska, których "tutejsi" Polacy bardzo nie lubią..

Warunek ten dałby możliwość porozumiewania się z ludem Wileńszczyzny, który nie lubi pańskich porządków. Ważną rolę powinny odegrać kwestja reformy rolnej, która dotychczas nie była tam poruszona.. Lud z ludem umiałby się porozumieć i rozmówić, bez względu na to, jakim językiem mówi, do jakiego Boga się modli.

Na tem jednak nie kończy się plan wyzwolenia Wileńszczyzny. Jeżeli już zamierzamy ogłosić autonomję, należy się do tego przygotować, należy mieć zastęp pracowników dla tego kraju.

Niestety, dzisiaj nie mamy tego dzięki szowinizmowi, jaki u nas zapanował. Mamy gimnazja i uniwersytet, wszelako młoda inteligencja, która by się nadawała do pracy w Wileńszczyźnie, zupełnie nie zna polskiego języka. Nie znając języka, trudno pracować w Wileńszczyźnie.

W uniwersytecie naszym istnieje katedra języka polskiego. Uczęszcza na nią jednak niewiele dziesiątków studentów. Gdy się zapyta tego lub owego studenta, dlaczego nie uczy się on polskiego, ów, uznając znaczenie znajomości tego języka, tłumaczy się obawą, gdyż zaraz zostanie podejrzany o to, że jest Polakiem. Z tych samych względów inteligencja wogóle nie uczy się polskiego.

Polacy pod tym względem postąpili o wiele dalej. Młodzież polska w Litwie, "Lacierz Polska", bardzo gorliwie uczy się języka litewskiego.

W Kownie Polacy zbudowali piękny gmach gimnazjalny. Po ukończeniu gimnazjum i dokładnem poznaniu języka litewskiego, młodzi Polacy uczą w miejscowościach, zamieszkałych przez Litwinów w Wileńszczyźnie. W celu posunięcia naprzód dzieła wynaradawiania, Polacy idą do Litwinów z ich językiem.

Taką jest droga pokojowa wyzwolenia Wilna. Idąc tą drogą, powinniśmy wyrzec się szkodliwego dla nas samych szowinizmu.

Bicie szyb, policzków, zbijanie czapek, za to, że niektórzy obywatele rozmawiają w Kownie po polsku, a w Wilnie po litewsku, nie jest odpowiednim środkiem do rozstrzygnięcia sporów historycznych.

Nie jest tajemnicą, że "podnosząc" na rogu prawie każdej ulicy w restauracjach, kinach i t.d., głośne hasła, profanujemy tem samem wznosząc ideę wyzwolenia Wilna. Bardzo często tym, którzy najczęściej krzyczą, najmniej o Wilno chodzi. Postępują oni tak i jedynie ze względów osobistych, w celu dowiedzenia swego "patrijotyzmu" i zaretuszowania niewyraźnych dążeń.

Nie oskarżam wszystkich wołających. Wśród nich jest bardzo wielu ludzi szlachetnych, którym naprawdę chodzi o ideę wyzwolenia Wilna. W każdym jednak razie nie można pozwolić na profanowanie idei wyzwolenia Wilna w restauracjach, kabaretach i pijanych kompanjach.

"Mur chiński" z Polską niszczy nas gospodarczo. Utrzymując stosunki gospodarcze z tem państwem, z którym nie zakończyliśmy jeszcze sporu, nie zgrzeszymy przeciw ojczyźnie, jeżeli ojczyzna na tem zyska. Dobrze wiemy, że istniał i istnieje zatarg francusko-niemiecki o Alzację i Lotaryngję. Francja długo marzyła o "odwiecie", lecz nie zerwała z Niemcami stosunków.

Odebranie od Niemiec Śląska i oddanie go Polsce nie zniszczyło wszystkich stosunków między temi dwoma krajami.

"Mur chiński" najbardziej daje się we znaki mieszkańcom linii administracyjnej, odbierając od nich rynek wileński. Polacy potrafią przewieźć swoje towary do nas drogą okólną i my musimy za nie przepłacać. Wolny tranzyt kolejną i rzekami dałby nam niemało korzyści.

W 1926 r. odmówiliśmy transportowaniu polskiego węgla przez nasz port i koleje i straciliśmy kilka milionów litów.

Wszystko to wskazuje na niedorzeczność polityki "chińskiego muru". Niszcząc ten "mur", nie wyrzekamy się Wilna. Rozsądni sąsiedzi, chociaż procesują się w sądzie o granice swej ziemi, jednak mają wspólny język, gdyż istnieją wspólne potrzeby gospodarcze.

Prof. Voldemaras w swej deklaracji w sejmie oświadczył, że do wyzwolenia Wilna należy zbliżać się stopniowo. Pierwszym stopniem byłoby właśnie zbliżenie się do mieszkańców Wileńszczyzny Litwinów i innych.

Oto myśli, które być może narazie będą bardzo się różniły od myśli większości naszych działaczy społecznych. W kwestji wileńskiej mało kto samodzielnie i szczerze rozumie i mówi. Obawiając się opinii krzykaczy, gdyż kwestja ta uważana jest za ich monopol. Czas już kwestję tę przenieść z dziedziny dogmatycznej do dziedziny praktycznej: Czas już zruszyć tę kwestję z martwego punktu, na którym utknęła ona już przed kilku laty.-

"Lietuvos Aidas" o polityce niemieckiej w sprawach kłajpedzkich.

"Lietuvos Aidas" w Nr-ze 223 z dn. 1.X.1930 r. w art. p. t. "Politika a žvycie", z zadowoleniem stwierdza, że Niemcy cofnęły część skargi w Radzie Ligi Narodów i że inne kwestje zostały odroczone do następnej sesji i z tego powodu nikt nie będzie mógł zarzucać Litwie, iż unika udzielenia wyjaśnień w sprawie skargi przez wyznaczone komisje zakwestjonowanie procedury. Położenie Litwy jest wyraźne. Nie należy jednak sądzić, że zgadzając się na rozważanie skargi Niemiec w Radzie, Litwa uznała słuszność zarzutów niemieckich.

Myliłby się jednak ten, kto by sądził, że złożenie przez Niemców skargi na Litwę, zepsuło stosunki litewsko-niemieckie. Pod tym względem politika i žvycie idą różnymi drogami. Życie wykazało nieuzasadnienie anonimowych petycyj Kłajpedzian i rząd niemiecki również nie przypisywał im wielkiego znaczenia.-

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is scattered across the page and is mostly illegible due to fading and low contrast.